

BULLETIN 1/2005

UMĚLECKOHISTORICKÁ SPOLEČNOST V ČESKÝCH ZEMÍCH / CZECH ASSOCIATION OF ART HISTORIANS

O bádání a mrhání

Problém, jemuž jsou tyto řádky věnovány řada z nás již delší dobu pokládá nejen za akutní, ale – se stále přibývajícím počtem absolventů magisterského a především postgraduálního studia dějin umění – za čím dál tím akutnější.

I když všechny dizertační práce samozřejmě nemají stejnou úroveň, je evidentní, že valná většina dizertací je výsledkem koncentrovaného a kvalitního bádání a přináší pozoruhodné výsledky, které by se měly co nejrychleji stát „obecným duševním kapitálem oboru“. Některé z těchto prací nadto přinášejí nová řešení starých problémů nebo uplatňují dosud zanedbávané metodologické přístupy. Přinášejí nové impulzy a měly by být adrenalinem naší disciplíny. Měly by, ale nejsou. Z přibližně dvaceti dizertací, které byly během posledních pěti let napsány a obhájeny na univerzitách v Praze, Brně a Olomouci byla jako taková publikována pouze jedna: Ondřej Jakubec, Kulturní prostředí a mecenáš olomouckých biskupů potridentské doby: Umělecké objednávky biskupů v letech 1553–1598, jejich význam a funkce (Olomouc 2003). Práci vydala Univerzita Palackého jako první svazek edice Memoria Artis, jejímž posláním je zveřejňování dizertací obhájených na olomoucké Katedře dějin umění. Pokud je mi ale známo, toto vykročení správným směrem je momentálně zmrazeno nedostatkem financí. Tímto jedním jediným svazkem snaha o standardní vydávání umělecko-historických dizertací v Česku začíná a prozatím také končí.

Vše ostatní se děje, pokud vůbec, tak na individuální bázi. Zjevně nejlepší je situace těch PhD., kteří pracují ve sbírkových institucích, poněvadž při dobré koordinaci se jejich dizertace nebo její část může stát součástí výstavního katalogu nebo na jeho základě vzniknout. Dva příklady: Zdeněk Kazlepka, Palma il Giovane: Quaderno di disegni (UK 2004) – Disegno veneto: Benátská kresba 16.–18. století z českých, moravských a slezských sbírek, kat. výst., Moravská galerie v Brně, 2003; Jiří Fajt, Gotika v západních Čechách (UK 2000) – stejno-

Valná hromada Umělecko-historické společnosti v českých zemích

Co nejrdečněji zveme členy UHS na výroční setkání, které se letos koná na Vysoké škole umělecko-průmyslové v Praze (náměstí Jana Palacha 80, přednáškový sál č. 23 v 1. patře, v pátek dne 13. května, 10–12, 13–15 hodin).

Na programu jsou dopoledne: Zpráva o činnosti výboru, Zpráva o kontrole hospodaření, Volby nového výboru, Vyhlášení cen UHS a udělení Baderova sympozia, a Diskuse.

Odpoledne se uskuteční odborné diskusní setkání pod názvem „Historici umění a památková péče – včera, dnes a zítra“ (setkání moderuje Jiří T. Kotalík).

Kandidátní listina do výboru pro volby dne 13. května 2005

Sylva Dobalová

Jiří Jůza

Michal Kalhous

Marie Klimešová

Jiří T. Kotalík

Radmila Kreuzziegerová

Jiřina Kunštátová

Marcela Macharáčková

Roman Prah

Jan Pulkrábek

Vanda Skálová

Martin Strakoš

Pavel Suchánek

Pavel Štěpánek

Božena Vachudová

Do výboru bude zvoleno 12 osob.

Jan Kotík, nový fond Oddělení dokumentace Ústavu dějin umění AV ČR Adriana Primusová

Oddělení dokumentace Ústavu dějin umění AV ČR bylo v letošním roce obohaceno významným přírůstkem z oblasti moderního umění. Rozsáhlý konvolut písemností a fotografické dokumentace díla Jana Kotíka věnovala Ústavu paní Ruth Kotíková, vdova po Janu Kotíkovi.

Získat do archivu ucelenou pozůstalost umělce je spíše vzácností. Celek umožňuje nahlížení z několika stran: sledovat kontext samotného umělce a jeho díla, způsob jeho uvažování, vazby a okruhy zájmů či nezájmů, nebo materiál hodnotit v dobovém společenském a uměleckém kontextu.

Jan Kotík (1916–2002), významný umělec, pedagog, autor publikací, teoretických textů i překladů poezie, byl spolu s dalšími pamětníky před několika lety Ústavem vyzván ke spolupráci na projektu dokumentace českého výtvarného umění po roce 1945. Později v rámci tohoto projektu vzniknul dokumentační fond, jehož samostatnou součástí se nyní stal i získaný konvolut materiálů Jana Kotíka.

Tento soubor byl převezen z Berlína, kde Kotík žil od roku 1969 až do své smrti v roce 2002. Proto většina materiálů pochází z tohoto období a starší písemnosti z druhé poloviny 50. let jsou jen publikované články často opatřené novými komentáři. Získaný materiál vedle poměrně ucelené dokumentace Kotíkovy veřejně známé práce (jak výtvarné tak teoretické) dává nahlédnout hlouběji do procesu Kotíkova uvažování prostřednictvím mnoha rukopisných poznámek a kratších úvah, ale také rukopisných korektur jeho starších publikovaných prací.

Přehled o obsahu fondu pomůže nastínit struktura jeho členění:

jmenný třísvazkový katalog z roku 1996. Výjimečný je případ Marty Pachmanové, které se podařilo „za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a nizozemské nadace Mama Cash“ vydat v nakladatelství Argo knihu *Neznámá území českého moderního umění: Pod lupou genderu* (2004), která „vzešla“ z její dizertace (UK 2003). Dizertační práci Ladislava Kesnera ml. (MU 2003) byla jeho, roku 2000 vydaná kniha *Muzeum umění v digitální době: Vnímání obrazů a prožitek umění v soudobé společnosti*. Podobně Pavel Šopák na UP (2003) obhájil svou knihu *Opavská architektura let 1800–1950*. Před vydáním je práce Pavly Machalíkové, née Sadílkové (UK 2004), *Objevování středověku*. Tři kapitoly k recepci gotického umění v pozdním 18. a raném 19. století v Čechách, a to Ústavem dějin umění AV ČR, kde je zaměstnána. Dál platí: Zachraň se kdo a jak můžeš! Někdy je možné publikovat alespoň část dizertace formou článku v časopise nebo sborníku. Paradoxně to však nelze udělat právě u těch prací, které obsahují velké množství nových poznatků nebo jejichž argumentace je příliš komplexní. To, že většina dizertací skončí svou existencí jako tři exempláře, z nichž jen dva jsou často ne právě snadno dostupné (jeden v knihovně domovské instituce, jeden v archivu příslušné univerzity), představuje obrovské mrhání intelektuálními kapacitami a výsledky jejich práce – mrhání, které podvazuje standardní rozvoj našeho oboru. Lze sice namítnout, že zdaleka ne ve všech zemích jsou všechny dizertační práce publikovány nebo alespoň relativně snadno dostupné. Například v Rakousku nikoliv, ale v Německu povinně ano, i když tam existují různé možnosti a způsoby, jak tuto povinnost naplnit. V naší situaci, kdy se dějiny umění po čtyřicet let nemohly naplno rozvíjet, se to zdá být nezbytné.

Jak toho však dosáhnout? Vezmeme-li do úvahy ekonomickou situaci většiny studentů PhD., nelze jim „po Německu“ předepsat, že své práce musejí dát k dispozici ve značném množství nejlépe tištěných exemplářů. Vzhledem k tragickému podfinanconání institucí oboru, zejména na univerzitách, to nelze naříditi ani jim. A last but not least, při téměř totální absenci jednotlivců či nadací finančně podporujících dějiny umění, nelze očekávat pomoc ani odtud. Jednotný recept tedy patrně neexistuje. Je však třeba nasadit koncentrované úsilí a využívat všech stávajících možností. Mezi těmi, které dosud využity nebyly je rozšiřování dizertací na CD-romech nebo jejich vyvěšování na internetu. Pro začátek je však třeba tento problém pojmenovat a vzít za svůj, protože – jak napsal Apuleius (Met., 10, 3) – „co nikdo neví, to jako by se nedělo.“

Lubomír Konečný

a/ Písemnosti tvoří nejrozsáhlejší část fondu a jsou dále členěny na I. korespondenci, II. vlastní texty, III. dokumentaci udělení ceny, projektů a výstav a IV. články o J. Kotíkovi, odrážející dobovou reflexi v soudobém tisku.

b/ Publikace zahrnují knihy Jana Kotíka nebo o něm, autorské knihy, katalogy výstav, sborníky s Kotíkovými příspěvky, překlady poezie, včetně dvou různých bibliofilských tisků Kotíkova překladu Lao-tse.

c/ Fotografická dokumentace obsahuje fotografie, diapositivy a negativy Kotíkových uměleckých děl, dokumentuje některé Kotíkovy výstavy, Kotíkův ateliér, a výjimečně zasahuje do období před 60. léta.

Významné jsou dokumenty zachycující u nás méně známé Kotíkovo období 70. a 80. let. Vypovídají o uplatnění českého umělce v exilu, o propojení s mladými konceptuálními umělci a najdeme zde i dokumentaci některých uměleckých projektů. Kotíkovo výtvarné dílo bylo do jisté míry zhodnoceno v 90. letech dvěma velkými soubornými výstavami.

Těžištěm fondu v jeho obsahu i rozsahu jsou Kotíkovy vlastní texty, které psal od 50. let. Kotík pojednává o umění vždy v jeho širších vazbách. Tématem je zejména užité umění, hmotná kultura či obecné úvahy o umění, filozofii a ekonomice. K tomu vedlo Kotíka jeho působení v oblasti užitého umění, kterému se intenzivně teoreticky i prakticky věnoval zejména v 50. letech, což mu tehdy poskytovalo určitou uměleckou svobodu. Většina textů byla publikována v časopisech a sbornících, ale Kotíkův význam v této oblasti zůstal doposud nezhodnocen.

Nepublikované kratší stati a poznámky v rukopisech pocházejí z 90. let a potvrzují jen široký rozsah Kotíkova uvažování. Pokračoval v tom, čemu se věnoval celý svůj život. Z pozice intelektuála zasahoval do kulturní politiky, aniž by však politizoval své umělecké dílo.

Ke zpracování fondu byl zatím učiněn první krok. Konvolut byl utříděn a současně probíhá jeho počítačová katalogizace. Soupis zahrnuje 66 pořadačů písemností, 27 složek fotografické dokumentace a 38 publikací.

Skutečné zhodnocení fondu však spočívá v jeho využití. Celý soubor by jistě neměl být opomenut při přípravě větší Kotíkovy výstavy či monografie, avšak kvalita souboru dosud nepřilíží zhodnocené oblasti v českých dějinách umění přímo vybízí k edičnímu zpracování.

„Romantická krajinářka“ Eva Reitharová Jana Husáková

V listopadu roku 2004 získalo Oddělení dokumentace Ústavu dějin umění AV ČR další přírůstek. Je jím pozůstalost někdejší spolupracovnice – dr. Evy Reitharové, která pracovala v Ústavu dějin umění od jeho založení v roce 1953 do roku 1980.¹ Pozůstalost byla Ústavu darována na základě rozhodnutí dědiců.

Fond tvoří 30 kartonů a 10 lístkovnic. Pozůstalost byla již během akviziční činnosti utříděna podle archivního pořádacího systému. To znamená, že fond je rozdělen na dokumenty vztahující se k životu Evy Reitharové a dokumenty související s její odbornou a vědeckou činností, která byla věnována především malířství v době od pozdního 18. až do 20. století.

Část ilustrující odbornou a vědeckou činnost převažuje a nezahrnuje pouze malířství české, ale i německé. Je také dokladem rozsáhlé publikační činnosti Evy Reitharové,² která byla podložena důkladným studiem materiálu, jež publikování statí a článků vždy předcházelo. Pozůstalost totiž obsahuje velké množství přípravného materiálu a poznámek ke každému tématu nebo malířské osobnosti, které byly v centru pozornosti Evy Reitharové. Její studium neprobíhalo pouze na úrovni teoretické, ale také na základě vlastní zkušenosti – tedy seznámení se s prostředím, které jednotliví malíři zobrazovali. Zde se jedná především o dílo německého malíře Caspara Davida Friedricha, v jehož obrazech je zachycena oblast německé Rujany a Českého středohoří, míst, které sama autorka navštívila a hledala zde zobrazované motivy.³

Jak už bylo uvedeno, středem zájmu Evy Reitharové bylo pozdní 18. a 19. století s přesahy do století 20.⁴ Toto období zahrnuje dvě velké a složité umělecké epochy, časově těžko ohraničené, jež Evě Reitharové učarovaly a které neopustila po celý svůj život – klasicismus a romantismus. V pozůstalosti tudíž najdeme poznámky k malířům, jejichž tvorba spadá do již několikrát zmiňovaného období – jmenovitě například k malířství Antonína Balzera, Zdenky Braunerové, Antonína Gareise, Bedřicha Havránka, Antonína Chittussiho, Adolfa Kosárka,⁵ Jakuba Schikanedera

či Antonína Waldhausera. To jsou ale pouhé „drobnosti“. Velkou část pozůstalosti tvoří poznámky, různá excerpta z literatury či archivního průzkumu ke dvěma významným postavám období romantismu – Karlu Hynku Máchovi a Casparu Davidu Friedrichovi. Dalšími osobnostmi, kterým Eva Reitharová věnovala svůj badatelský zájem, byla rodina Mánesů. Nejen tři neproslulejší – Josef, Quido a Amálie, ale i Antonín a Václav. Jako člověk, který se věnoval mánesovskému malířství, se Eva Reitharová nemohla nevyhnout přípravě knihy o celé rodině Mánesů. Dokladem toho je rozsáhlý nashromážděný materiál, z kterého bylo čerpáno k jednotlivým studiím, ale k vydání „mánesovské“ monografie z autorčiny ruky bohužel již nedošlo. Rodině Mánesů se autorka četných statí o romantismu věnovala s velkým zaujetím, neboť nešlo pouze o práci jednotlivých členů této malířské rodiny, kdy např. zpracovávala jejich katalogy,⁶ ale také o souborné zpracování „krajín“ v díle Mánesů. Bohužel, ani k tomuto velkému záměru již nedošlo.

Karel Hynek Mácha je znám především jako básník a poutník, ale ani on neunikl „duchu romantismu“ v tom smyslu, aby si na svých toulkách nenačrtával obraz české krajiny se siluetami „hradů spatřených“. A právě Máchově malířskému dílu – kresbám i akvarelům jsou věnovány další poznámky a velké množství materiálu.

Významnou postavou romantického malířství, nikoliv českého, ale německého, na kterou se rovněž soustředil zájem Evy Reitharové, byl Caspar David Friedrich (1774–1840). Malíř „mystických krajín“ maloval nejen ve své domovině, ale i v Čechách, především v Českém středohoří. Ani tyto krajiny neunikly pozornosti badatelky, jejímž životním zájmem bylo nejednoduché a bouřlivé 19. století.

Eva Reitharová se nevěnovala pouze osobám jednotlivých umělců ve vymezeném období, její pozornost upoutaly také jednotlivé epochy – klasicismus, preromantismus, romantismus.

Protože „všechno souvisí se vším“, zabývala se Eva Reitharová rovněž krajinářstvím 19. století, které má úzkou souvislost s romantismem. Jejím zájmem nebyla pouze německá krajinářská škola, kterou v Čechách na Akademii výtvarných umění vyučoval Max Haushofer, ale zobrazování krajiny v díle malířů již od pozdního 18. století až po 20. století. I k tomuto tématu si Eva Reitharová připravovala velké množství podkladů.

„Romantická krajinářka“ se v souvislosti s obdobím, které sledovala, nemohla nepřiblížit tajemnému tématu hermetismu, bratrstvu rosenkruciánů a nakonec i analytické psychologii. Z tohoto shromažďovaného materiálu měla vzejít kniha Hermetická tradice českého umění, leč došlo pouze na článek Poznámky k hermetické tradici českého umění.

Eva Reitharová je rovněž autorkou několika hesel v „Encyklopedii českého výtvarného umění“, kde zpracovala období a jeho postavy jí nejbližší.⁷

Podílela se rovněž na přípravě třetího svazku „Dějiny českého výtvarného umění“, ke kterému zpracovávala kapitolu „Malířství a grafika doby předbrežnové“. Její jméno však v rejstříku autorů aktuální verze publikace nenalezneme. Z této přípravy zůstalo pouze u statí „Česká malba a grafika let 1780–1800“, publikované v Umění.⁸

Je také spoluautorkou čtyřsvazkové publikace Čtvero knih o Praze, kde zpracovala kapitolu o malířství zde několikrát zmiňovaného období.

Ale nezůstalo pouze u publikování – Eva Reitharová se účastnila rovněž symposií, domácích i zahraničních, jejichž tématem byli romantičtí malíři.⁹

V její pozůstalosti se rovněž zachovaly dvě rozhlasové relace – jedna z nich mapovala „historii zakládání Národního divadla“ a druhá se věnovala „českému umění z dob klasicismu a empiru“.

Ačkoli se Eva Reitharová při své badatelské práci věnovala pečlivému shromažďování podkladů, zůstalo pouze u dvou monografií – o Adolfovi Kosárkovi a Antonínu Mánesovi. Zdá se, že tento materiál nebyl plně využit pro zpracování jejich většího počtu.

Poznámky

¹ Ústav dějin umění AV ČR 1953–2003, Praha 2003, s. 174.

² Především v domácích periodikách – Umění, Krkonoše.

³ Např. cesta na Rujanu.

⁴ Viz některá hesla v Encyklopedii českého výtvarného umění, Praha 1975.

⁵ Monografie o Adolfovi Kosárkovi publikována pod názvem: Adolf Kosárek, Praha 1984.

⁶ Publikované v Umění.

⁷ Encyklopedie českého výtvarného umění, Praha 1975.

⁸ Umění 39, 1991, s. 141–153.

⁹ Např. příspěvek na konferenci v Hamburku roku 1974 o Casparu Davidu Friedrichovi či materiál k mánesovskému sympoziu v roce 1971.

ODBORNÁ SETKÁNÍ

Konference „Nationale Identitäten – Internationale Avantgarden / National Identities and International Avantgardes“

Akademie výtvarných umění v Mnichově a další tamní pořadatelé (Ústav dějin umění i Ústav umělecké pedagogiky mnichovské univerzity a Zentralinstitut für Kunstgeschichte) uspořádali ve dnech 7. – 10. dubna 2005 setkání badatelů a představitelů výzkumných institucí ze zemí východní a jižní Evropy. Kromě hostů z Uppsaly, Jyväskylä, Kaunasu, Varšavy, Krakova, Prahy, Bratislavy, Budapešti, Kluže, Sofie, Atén, Lublaně a Udine se na setkání účastnila řada zájemců z Mnichova i dalších míst Německa. Setkání bylo motivováno blížícím se 200. výročí založení mnichovské Akademie umění a výstavou, která se má v té souvislosti uskutečnit (2008).

Jeho smyslem bylo jednak podat první přehled vztahů uměleckých prostředí zemí východní a jižní Evropy k Mnichovu v 19. a 20. století, jednak naplánovat společný výzkumný program s příslušnou žádostí o dotaci Evropské unie v rámci programu Culture 2000. Co se týká tohoto bodu, němečtí inspirátoři této akce od projektu podat společnou žádost nakonec ustoupili, vzhledem k rozmanitým požadavkům a prioritám programu i vzhledem k tomu, že jen nepatrný zlomek žádostí má naději na úspěch. Zástupci polské, maďarské a české strany naopak vyjádřili vůli, uskutečnit potřebný výzkum třeba i v menším měřítku, na základě prostředků, které k tomu budou získány na národní úrovni. Jako minimální společný program se zvažují každoroční konference či symposia.

Letošní konference se uskutečnila v Mnichově a ve Wildbad Kreuth, za podpory nadace Hannse Seidela. Za českou stranu byli přítomni Taťána Petrasová, Roman Prahel a Jindřich Vybíral. Sborník příspěvků z konference mají pořadatelé v úmyslu vydat.

Roman Prahel

Mezioborové symposium Slavme slávu Slavův slavně slavných

Ve dnech 24.–26. února tohoto roku se konalo ve Studijní a vědecké knihovně v Plzni výroční symposium k 19. století v českých zemích, které tentokrát připravila Filozofická fakulta University Karlovy (pracoviště pro dějiny umění, hudební vědu a pomocné vědy historické). Slovanské motivy, po určité mezeře v zájmu a bádání, se poslední dobou vracely (kromě symposia v Plzni jej probírala i konference v Pardubicích, aniž by došlo k překrývání témat). Program jednání v Plzni byl členěn do pěti bloků: „Politické koncepce slovanství“, „Slovanská vzá-

jemnost: možnosti a meze“, „Slovanství jako kulturní specifikum?“, „Slovanský lid a folklór“, a „Slované v ideologické reflexi“. Jedním z potěšujících trendů symposia je rostoucí podíl účastníků ze slovenské strany (letos s umělecko-historickými příspěvky vystoupily Dana Bořutová a Katarína Beňová). Také díky tomu tvořily tentokrát umělecko-historické příspěvky nepřehlédnutelný celek: Lenka Bydžovská (Muchova Slovanská eposej), Taťána Petrasová (Kostel sv. Cyrila a Metoděje v Praze-Karlíně a problém byzantinismu), Roman Prahel (Česká apologie slovanské krásy: Ludvík Rittersberg roku 1848) a Pavel Šopák (Slovanská idea moravských umělců kolem roku 1900).

rp

OZNÁMENÍ

Připravovaná mezinárodní konference „Barokní nástěnná malba ve střední Evropě“ Brno – Praha: 27. září – 1. října 2005

V nedávné době byly v České republice zahájeny tři projekty, zaměřené na studium nástěnných maleb 17. a 18. století. Jedná se o průzkum a obnovu maleb Franze Antona Maulbertsche v Dyji (Moravská galerie v Brně), o výzkum ikonografie barokních knihovnických sálů v Čechách a na Moravě (Masarykova Univerzita v Brně) a o dokumentaci barokních nástěnných maleb v Praze (Ústav dějin umění Akademie věd České republiky). V souvislosti s těmito projekty bude uspořádána konference, jejímž cílem je prezentovat různé přístupy ke zkoumání a interpretaci nástěnných maleb jako specifického vizuálního fenoménu. Obsah konference bude věnován strategii ochrany, metodám katalogizace a problémům umělecko-historické interpretace barokních nástěnných maleb. Dalším cílem bude zprostředkování informací o projektech probíhajících v zahraničí a navázání mezinárodních kontaktů při výzkumu dané oblasti barokního umění. Na setkání jsou zváni přední evropští i domácí odborníci v oblasti studia barokního umění (účast dosud přislíbili Monika Dachs, Anna Jávor, Barbara Murovec, Ladislav Daniel, Mojmír Horyna, Markus Hundemer, Herbert Karner, Thomas DaCosta Kaufmann, Lubomír Konečný, Andrzej Koziel, Gregor M. Lechner, Pavel Preiss ad.). Svou vítanou účastí můžete napomoci rozvoji uvedených projektů a podpořit zájem odborné i širší laické veřejnosti o významnou složku evropského kulturního dědictví.

Konferenci připravují za podpory programu Culture2000 a Grantové agentury ČR Moravská galerie v Brně, Seminář dějin umění Masarykovy Univerzity v Brně a Ústav dějin umění Akademie věd České republiky. Bližší informace o konferenci na požádání sdělí Martin Mádl (ÚDU AV ČR, tel.: 221183551, e-mail: madl@udu.cas.cz).

Členové dosavadního výboru UHS se loučí se čtenáři Bulletinu.

PERSONALIA

Na základě konkursu a doporučení odborné komise byl dne 16. března řízením Galerie hl. m. Prahy pověřen PhDr. Karel Srp.

Dne 1. února ředitel Moravské galerie v Brně Marek Pokorný jmenoval vedoucím období sbírek této instituce PhDr. Filipa Suchomela.

Blahopřejeme!

BULLETIN UMĚLECKOHISTORICKÉ SPOLEČNOSTI V ČESKÝCH ZEMÍCH Ročník 17 / Volume 17

Vydává / Published by: Výbor Umělecko-historické společnosti v českých zemích (UHS) / Czech Association of Art History (CAAH)

Vychází 2x ročně / Published twice a year

Redakce / Editors: R. Prahel, L. Konečný, L. Slavíček, A. Horová, I. Muchka

Grafická úprava / Layout: Ivo Purš

Adresa redakce / Editorial Address:

UHS c/o ÚDU AV ČR, Husova 4, 11000 Praha 1

Tel. 222 220 120, Fax 222 221 654

E-mail: arthist@site.cas.cz

Pisemné materiály zasílejte pokud možno na disketách nebo jako přílohy el. pošty / manuscripts should be sent on floppies or as e-mail attachment, reprodukce z digit. kopírek nebo digit. záznamy / reproductions from digital copiers or scanned images

ISSN 0862-612

© Umělecko-historická společnost v českých zemích

Příští číslo má uzávěrku 15. října 2005. Toto číslo vychází dne 25. dubna 2005.

UMĚLECKOHISTORICKÁ SPOLEČNOST V ČESKÝCH ZEMÍCH

Adresa sekretariátu UHS (pro členské záležitosti): Mgr. Václava Pštrosová, Sekretariát ÚDU AV ČR, Husova 4, 11000 Praha 1. Úřední hodiny: středa 8.30-11.30, 12.30-15.30 hod. (také po předchozí domluvě na tel. č. 221 183 504 nebo el. poštou). E-mail: horovaa@seznam.cz.

Členem se lze stát po vyplnění přihlášky (dostupná na www.udu.cas.cz/uhs), zaplacení zápisného 100 Kč a uhrazení členského příspěvku. Sazby: senioři a studenti 100 Kč (bez zápisného), ostatní 250 Kč. Členské příspěvky je možno zasílat bezhotovostním převodem na účet 1946994389/0800, Česká spořitelna, 11000 Praha 1, Rytířská 29 nebo v této pobočce zaplatit hotově na tentýž účet. Hotově lze rovněž platit v sekretariátu UHS a na valné hromadě. Prodloužit platnost členské legitimace lze osobně na sekretariátu UHS, na valné hromadě nebo též korespondenčně (legitimaci s přiloženým potvrzením o zaplacení příspěvku lze bez obav zaslat poštou na adresu sekretariátu UHS). Legitimace bude opatřena příslušným razítkem a neodkladně zaslána zpět. Korespondenční forma je určena zejména pro mimopražské členy, ale mohou ji využít i ostatní.

ČTĚTE PROSÍM NAŠI AKTUALIZOVANOU WEBOVOU STRÁNKU: www.udu.cas.cz/uhs
PIŠTE NÁM TAKÉ NA E-MAILOVOU ADRESU: uhs@post.cz